

THRILLER

Byly
tady,
a už
nejsou

HAYLEN BECK

2017

Byly
tady,
a už
nejsou

HAYLEN BECK

Copyright © 2017 by Haylen Beck
Translation © 2017 by Hana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *HERE AND GONE*,
vydaného nakladatelstvím The Crown Publishing, New York 2017
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Zuzana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Miniom Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2017

ISBN 978-80-7498-253-8

Věnováno mým dětem

Kapitola 1

Silnice se stáčela střídavě doprava a doleva, a jak Audra Kinneyová míjela jeden kilometrovník za druhým, těžkla jí z toho pravidelného rytmu víčka. Ujeté kilometry už přestala počítat, protože jí připadalo, že to jízdu jen zpomaluje. Ruce se jí na volantu potily. Když si protáhla aspoň prsty, klouby zaprotestovaly.

Díkybohu, že si před pár měsíci nechala do svého osm let starého kombíku namontovat klimatizaci. V New Yorku taky bývá v létě vedro, ale ne tak hrozné. Ne takové jako tady v Arizoně. Tady je prý snesitelnější, protože je suché. Blbost, kam se na něj hrabe Sahara, pomyslela si. Dokonce i v půl šesté odpoledne a navzdory studenému fičení z klimatizace, ze kterého jí na předloktích naskakovala husí kůže, se stačilo zkusmo dotknout okénka a musela ucuknout, jako by sáhla na vařící konvici.

„Mám hlad, mami,“ ozval se ze zadního sedadla Sean. Z kňouravého tónu bylo poznat, že je unavený a rozmrzelý a moc nechybí, aby začal otravovat. Vedle něj podřimovala

v autosedačce Louise, pusou pootevřenou a propocené blondaté vlasy přilepené k čelu. Na klíně držela Goga, odrbaného plyšového králíka, kterého měla od batolecích časů.

Sean byl hodný kluk. Říkal to o něm každý, kdo ho znal. Ale nikdy se to neprojevilo tak jasně jako v posledních několika dnech. Tolik se toho po něm chtělo, a všechno vydržel. Audra se na něj podívala ve zpětném zrcátku. Po otci zdědil výrazné rysy a světlé vlasy, ale po ní dlouhé ruce a nohy. Zvlášť v posledních měsících se mu vytáhly a připomněly jí, že její syn, už skoro jedenáctiletý, pomalu vstupuje do puberty. Od odjezdu z New Yorku si skoro nepostěžoval a hodně pomáhal s šestiletou sestřičkou. Nebýt jeho, Audra by tady v tom zapadákově nejspíš přišla o rozum.

O rozum?

To, co dělala, nebylo rozumné ani trochu.

„Pár kilometrů před námi je nějaké město,“ řekla. „Koupíme si tam něco k jídlu. A snad se tam dá i přespat.“

„To doufám,“ opáčil Sean. „V autě znova spát nechci.“

„Já taky ne.“

Při té vzpomínce ji zabořilo mezi lopatkami, jako by se jí vytrhly stehy ze sešitých svalů. Jako by se rozpadala a hrozilo, že se zpod rozpáraného švu vyvalí vycpávka.

„Jak jste na tom s vodou, vy tam vzadu?“ podívala se do zpětného zrcátka. Viděla, že se Sean shýbl dolů, a slyšela zašplíchat vodu v plastové láhvi.

„Mně trocha zbyla. Louise si ji už vypila.“

„Hm. Až zastavíme, seženeme si další.“

Sean se vrátil pohledem ke scenérii, která ubíhala za oknem. Od silnice se odkláněly skalnaté kopce zarostlé křovím a všude kolem trčely kaktusy jako hlídkující vojáci se zved-

nutýma rukama na znamení, že se vzdávají. Nahoře se klenu-
lo hluboce modré nebe s bílými šmouhami mraků, které na
západě, kam se ubíralo slunce, pozvolna zlátly. Byla to svým
způsobem krásná země. Za jiných okolností by ji Audra na-
sávala všemi póry, vychutnávala by si její malebnost.

Kdyby nemusela utíkat.

Vlastně nemusela, nic ji k tomu nenutilo. Mohla nechat
událostem volný průběh, jenže pouze čekat by bylo utrpení
– vteřinu za vteřinou, minutu za minutou, hodinu za hodi-
nou prostě nevědět. A tak všechno sbalila a utekla. Zbaběle,
vysmál by se jí Patrick. Odjakživa o ní tvrdil, že je slaboška.
Přestože jedním dechem prohlašoval, že ji miluje.

Audře se vybavil jeden takový okamžik, kdy spolu leželi
v posteli. Tiskl se k ní zezadu hrudí a hladil jí dlaní ňadro.
A říkal, že ji miluje. Že ji navzdory všemu miluje. Jako kdy-
by si jeho lásku nezasluhovala, když je taková, jaká je. Jazyk
mu odjakživa sloužil jako tenoučká čepel, kterou ji bodal tak
jemně, že si rány uvědomila až mnohem později, když ne-
mohla spát a jeho slova se jí převalovala v hlavě. Převalovala
se jako kamínky ve sklenici, řachtala jako –

„Mami!“

Prudce zvedla hlavu a uviděla, že se na ně řítí kamión
a zuřivě bliká. Strhla volant doprava, zpátky na svou stranu
silnice. Kamión je minul a řidič ji zdrtil pohledem. Audra
zatřepala hlavou, zamrkala, aby ji přestaly pálit vysušené oči,
a ostře se nadechla nosem.

Nebylo to jen o vlasek, ale moc k tomu nechybělo. V du-
chu zaklela.

„Už je to dobrý,“ uklidňovala Seana.

„Jo,“ odpověděl sevřeným hlasem, jaký míval, když před

ní nechtěl dát najevo strach. „Ale asi bude lepší co nejdřív zastavit.“

„Co se stalo?“ ozvala se rozespale Louise.

„Nic,“ uklidňoval ji Sean. „Spi dál.“

„Ale mně se nechce,“ zaprotestovala. Zakašlala a v průduškách jí zachrastilo. Kašlala už od rána a během dne se to zhoršovalo.

Audra ji pozorovala v zrcátku. Ze všeho nejmíň potřebovala, aby se dcerka rozstonala. Odmala byla choulostivější než Sean a na svůj věk byla drobná a hubeňoučká. Objala Goga, zaklonila v autosedačce hlavu a oči se jí zase zavřely.

Auto vyjelo na otevřenou rovinu, kolem se táhla poušť, na severu se zvedaly hory. Je to pohoří San Francisco Peaks? Nebo Superstitions? Audra nevěděla; bude se muset podívat do mapy, aby se zorientovala. Ale nezáleželo na tom. Jediné, na čem momentálně záleželo, byl malý obchůdek u silnice o kus dál.

„Mami, koukej.“

„Jo, vidím ho.“

„Zastavíme tam?“

„Jo.“

Třeba budou mít kafe. Když si dá pořádný hrnek silného kafe, pomůže jí to zdolat dalších pár kilometrů. Zapnula blinkr, odbočila doprava na vedlejší silnici a z té zahrnula přes dobytčí mřížku doleva na velké prašné parkoviště. Na ceduli nad obchodem stálo červenými písmeny na bílém podkladu SMÍŠENÉ ZBOŽÍ. Byla to nízká dřevostavba, před kterou se po celé délce táhla krytá veranda s lavicemi. Okna vypadala potměněle; skla byla tak zaprášená, že přes ně rozsvícená světla zevnitř skoro neprorazila.

Audra si příliš pozdě uvědomila, že jediné auto před obchodem je policejní vůz. Státní dálniční patrola nebo hlídkový vůz okresního šerifa, to zatím nerozeznala.

„Do hajzlu,“ zaklela.

„Mluvíš sprostě, mami.“

„Já vím. Promiň.“

Prudce přišlápla brzdu, až se od pneumatik kombíku rozlétl drobný štěrk. Má to otočit a vrátit se na silnici? Ne. Šerif nebo hlídkař, nebo kdo to v tom policejním autě sedí, si jí už všiml. Kdyby otočila, vzbudí podezření. Polda by zbystrčil.

Zastavila před obchodem co nejdál od hlídkového vozu, ale tak, aby to nebylo nápadné. Vypnula motor. Přitiskla si klíček ke rtům a přemýšlela. Vystup a běž si nakoupit, co potřebuješ. Na tom přece není nic špatného. Jsi prostě jen někdo, kdo zrovna potřebuje hrnek kafe, pár limonád a Brambůrky.

V posledních dnech si dávala pozor na všechna policejní auta. Budou ji hledat? Zdravý rozum jí říkal, že ne – že skoro určitě nebudou. Není přece na útěku před zákonem. Přesto jí v koutku duše nepřestával hlodat strach; vytrvale jí podsouval, že ji pozorují, že po ní pátrají. Že na ni dokonce pořádají hon.

Ale jestli někoho hledají, jsou to její děti.

„Počkejte s Louise tady,“ přikázala Seanovi.

„Já chci jít taky,“ ohradil se.

„Potřebuju, abys dohlídnul na ségru. Neodmlouvej.“

„Ach jo.“

„Hodnej kluk.“

Vzala si ze sedadla spolujezdce peněženku a z držáku na pití sluneční brýle. Když otevřela dvířka, do auta se vevalil

žár. Vystoupila, jak nejrychleji to šlo, a zabouchla za sebou, aby udržela chladno vevnitř a horko venku. Do tváří a předloktí se jí plnou silou opřelo slunce. Na tak surový útok nebyla její světlá pihovatá kůže zvyklá a navíc se málo namazala opalovacím krémem, protože tu trochu, co měla, šetřila pro děti; radši se spálit než utrácet.

Než si nasadila tmavé brýle, letmo si prohlédla hlídkový vůz. Kdosi seděl za volantem; jestli muž, nebo žena, to nerozpoznala. Nápis na boku hlásal ÚŘAD ŠERIFA, OKRES ELDER. Otáčela se kolem dokola, jako že se potřebuje protáhnout, a přitom si obhlédla kopce zvedající se za obchodem, tichou silnicí a zvlněnou pláň se zakrslými pouštními křovinami na druhé straně. Dokončila otočku a ještě jednou zalétla pohledem k šerifovu autu. Řidič zrovna pil nebo tak něco a zdálo se, že se jí nevšímá.

Vystoupala na betonovou verandu, došla ke dveřím a otevřela je. Zevnitř na ni dýchl chlad a spolu s ním se do horka nečekaně vyhrnul odér zatuchliny. Pološero uvnitř krámku ji donutilo zvednout si brýle na čelo, i když by si je radši nechala nasazené. Usoudila ale, že pokud si ji mají zapamatovat, tak radši jako tu, co kupovala vodu, než jako tu, co se přerazila o krabice.

Za pultem na protější straně seděla obstarožní žena s vlasy obarvenými na černo, v jedné ruce držela propisovačku a v druhé knihu křížovek. Ani příchod zákazníka ji nepřiměl odtrhnout od nich oči, což Audře celkem vyhovovalo.

U zdi bzučela chladicí skříň plná nealkoholických nápojů. Audra si z ní vzala tři láhve vody a kolu.

„Promiňte,“ oslovila tu starou paní.

Žena ani teď nezvedla hlavu, jen zamumlala: „Mm-hm?“

„Nemáte tu náhodou automat na kávu?“

„Ne.“ Žena ukázala propisovačkou na západ: „Ale asi osm kiláků tímhle směrem je Silver Water, tam mají jídelnu. Kafe vařej docela slušně.“

Audra popošla k pokladně. „Díky. Tak jen tohleto.“

Postavila na pult čtyři plastové láhve a zrak jí přitom padl na skleněnou vitrínu přišroubovanou ke zdi. Byl v ní dobrý tučet pistolí různých tvarů a velikostí, všemožné poloautomatické zbraně a revolvery, tedy pokud to poznala. Prožila celý svůj život na východním pobřeží, a i když věděla, že Arizona je země střelných zbraní, ten pohled ji překvapil. Prošla bych sodovku a pistoli, pomyslela si a div se nerozesmála nahlas.

Žena namarkovala nápoje a Audra zalovila v peněženke. Na vteřinu se zděsila, že jí došly drobné, ale pak vedle účtenky z lékárny našla přeloženou desetidolarovku. Podala ji prodavačce a počkala si, až dostane nazpátek.

„Děkuju,“ řekla a posbírala z pultu láhve.

„Mm-hm.“

Žena se na ni za celou dobu skoro nepodívala a Audra byla ráda. Kdyby se jí někdo vyptával, vzpomene si nanejvýš na vysokou zákaznici s kaštanovými vlasy. A možná ani to ne. Vyjít ze dveří bylo jako narazit do rozžhavené zdi. Ze zadního sedadla kombíku ji pozoroval Sean a vedle něj pořád ještě podřimovala Louise. Audra se ohlédla po policejním autě.

Bylo pryč.

Na zemi se rozpíjela tmavá skvrna v místě, kam ten polda vychrstl zbytek pití, a ve štěrků se rýsovala šmouha od pneumatik. Audra si zastínila oči a rozhlédla se, ale po hlídkovém

voze nebylo nikde ani stopy. Zaplavila ji taková úleva, až ji to vylekalo; teprve teď si uvědomila, jak moc ji jeho přítomnost znervózňovala.

No co, teď už je to fuk. Vrať se na silnici, dojeď do toho města, o kterém mluvila prodavačka, a najdi nějaký nocleh.

Došla k zadním dvířkům na Louisině straně a otevřela je. Shýbla se, podala přes ni láhev vody Seanovi a pak jí jemně zatrásla ramenem. Louise zafňukala a vykopla nohama.

„Probud' se, zlato.“

Louise si promnula oči a zamžikala na matku. „Co je?“

Audra odšroubovala víčko a přidržela jí láhev u úst.

„Já nechci,“ zakňourala Louise. Znělo to chraplavě.

Audra jí přimáčkla láhev k puse. „Nechceš, ale napiješ se.“

Naklonila láhev, aby jí voda vtekla mezi rty. Holčička pustila Goga, chytila láhev a polkla pár doušků.

„Tak vidíš,“ řekla s uspokojením Audra. Pohlédla na Seana. „Ty se napij taky.“

Sean poslechl a Audra se usadila za volantem. Vycouvala od krámu, otočila auto a zamířila zpátky k dobytčí mřížce a silnici za ní. Nikde nic nejelo, takže nemusela dávat přednost. Motor předl a obchod se smíšeným zbožím se ve zpětném zrcátku zmenšoval.

Děti byly zticha, ze zadu se ozývalo jen lokání a spokojené funění. Audra stiskla mezi stehny láhev s kolou, odšroubovala víčko a dlouze se napila. Na jazyku a v krku ji zaštípaly studené bublinky. Odřihla si a Sean s Louise se zahihňali. S úsměvem se po nich ohlédla.

„Fakt dobrý, mami,“ uculil se Sean.

„Jo, fakt dobrý,“ papouškovala Louise.

„Dík za pochvalu,“ řekla a obrátila se zpátky k silnici před sebou.

Po nějakém městě zatím nebylo ani vidu ani slechu. Ale ta paní říkala osm kilometrů a Audra zatím minula jen dva kilometrovníky, takže musí ještě chvíli vydržet. Určitě už to není daleko. Představila si motel, nějaký hezký a čistý, se sprchou – ach, sprcha – anebo ještě radši s vanou. Zasnila se a v duchu už viděla pokoj s kabelovou televizí, kde nechá děti koukat na kreslené filmy, sama se naloží do horké vody s koupelovou pěnou a smyje ze sebe špínu, pot a všechnu tu tíži.

Po dalším kilometru prohodila: „Už jen kousek, tak pět kiláků.“

„Fajn,“ řekl Sean.

Louise nadšeně vyhodila ruce nad hlavu. „Hurá!“

Audra se znova usmála. Na kůži už skoro cítila vodu.

Vtom zavadila pohledem o zpětné zrcátko a spatřila, že se za ně pověsil šerifův hlídkový vůz.

Kapitola 2

Měla pocit, jako by ji za ramena chňaply ledové ruce, a srdce se jí rozbušilo.

„Nepanikař,“ ujelo jí.

„Cože?“ naklonil se dopředu Sean.

„Nic. Sedni si pořádně a zkontroluj, jestli máš dobře zapnutý bezpečnostní pás.“

Nepanikař. Třeba tě nesleduje. Jen kontroluje rychlost. Nedej mu důvod, aby tě zastavil. Těkala pohledem od vozovky před sebou k tachometru, ručička oscilovala kolem devadesátky. Projela další sérii zatáček.

Hlídkový vůz si udržoval stále stejný odstup, nějakých padesát metrů – nedoháněl je ani nezaostával. Zůstával, kde byl, a sledoval je. Ano, určitě je sleduje. Audra polkla a poposunula ruce na volantu. Po zádech jí stékal čerstvý pot.

Jen klid, poručila si. Nepanikař. Nehledají tě.

Silnice se zase narovнала a protáhla se pod dráty elektrického vedení. Povrch vozovky čím dál víc hrubl, kombík vibroval. Na obzoru se zase objevily hory. Audra se na ně zaměřila; byl to záchytný bod, na který se dá soustředit.

Ignoruj toho poldu. Dívej se před sebe.

Šerifův vůz ale ve zpětném zrcátku bobtnal, blížil se. Už rozeznávala řidiče: široký obličej, ještě širší ramena, tlusté prsty na volantu.

Chystá se nás předjet, pomyslela si. Přidat a předjet nás. Jenže je nepředjel.

Za dalším kilometrovníkem se objevil ukazatel SILVER WATER – ODBOČIT DOPRAVA.

„Odbočím,“ řekla Audra. „Odbočím a on pojedje dál.“

„Co?“ zeptal se znovu Sean.

„Nic. Klidně pij.“

Vpředu se vynořila odbočka.

Sáhla po páčce blinkru, ale než se jí stihla dotknout, ozvalo se elektronické *húúú*. V zrcátku se rozblíkala modrá a červená světla.

„Ne,“ zaúpěla.

Sean natáhl krk a ohlédl se. „To je policie, mami.“

„Už je to tak,“ potvrdila Audra.

„Zastavujou nás?“

„Asi jo.“

Další *húúú* a hlídkový vůz zrychlil, aby se dostal na jejich úroveň. Okénko na straně spolujezdce sjelo a řidič jim pokynul ke krajnici.

Audra přikývla, zapnula blinkr a v rozvířeném oblaku prachu a odhozených odpadků zajela na okraj vozovky. Hlídkový vůz zpomalil a zahrnul na krajnici za ní. Obě auta zastavila. Audra by přes mračno prachu na to policejní pomalu ani nedohlédla, nebýt výstražných světel blikajících na majákové liště.

Louise se zavrtěla. „Co se děje?“

„Zastavila nás policie,“ vysvětlil jí Sean.

„Máme průšvih?“ lekla se.

„Ne,“ odvětila Audra až příliš vehementně na to, aby působila přesvědčivě. „Žádný průšvih. Určitě o nic nejde. Klidně sedte, máma to vyřídí.“

Prach se usazoval. Pohlédla do zpětného zrcátka. Dveře hlídkového auta se otevřely a polda vystoupil. Na vteřinu zůstal stát, upravil si opasek, kde mu z pouzdra trčel revolver, a natáhl se dovnitř pro klobouk. Muž středních let, zhruba padesát, pětapadesát. Tmavé vlasy mu začínaly šedivět. Statný, ale ne tlustý, mohutná předloktí. Ten typ, co zamlada určitě hrával americký fotbal. Oči schovával za zrcadlovými brýlemi. Na hlavu si narazil stetson se širokým okrajem, stejného béžového odstínu jako uniforma. Položil ruku na pažbu revolveru a popošel k Audřinu autu.

„Do prdele,“ zaklela šeptem Audra. Celou cestu z New Yorku se snažila jet po okreskách, schválně se vyhýbala dálnicím a ani jednou ji nezastavili. A teď, když už je Kalifornie za rohem, přijde tahle smůla. Sevřela volant, aby zakryla, že se jí třesou ruce.

Polda se zastavil u Louisina okénka, strčil hlavu těsně k němu a podíval se na děti. Pak popošel k Audřinu okénku, zaklepal a zakroužením zápěstí jí naznačil, ať ho stáhne. Zmáčkla knoflík ve dvířkách. Sjíždějící okénko vrzalo a sténalo.

„Brej večír, madam,“ řekl polda. „Buďte tak hodná a vypněte motor.“

Chovej se jakoby nic, poručila si Audra a otočila klíčkem v zapalování. Všechno bude v pohodě. Hlavně zachovej klid.

„Dobrý večer,“ pozdravila. „Co se děje, šerife?“

Na jmenovce nad odznakem měl napsáno ŠERIF R. WHITESIDE.

„Řidičský průkaz a registraci, prosím,“ řekl s očima stále schovanými za brýlemi.

„Mám je v palubní přihrádce,“ ukázala.

Přikývl. Co nejpomaleji natáhla ruku a otevřela přihrádku nacpanou mapami a nepořádkem, který div nepřetékal na podlahu. Chvilku se v ní přehrabovala, až konečně našla doklady. Podala je policistovi a znovu položila ruce na volant. Policista si doklady s nehybným výrazem prohlížel.

„Audra Kinneyová?“

„Ano,“ potvrdila.

„Slečna, nebo paní?“ zeptal se.

„Paní, aspoň myslím.“

„Myslíte?“

„Žijeme odloučeně. Ještě jsme se nerozvedli.“

„Aha,“ podal jí dokumenty zpátky. „Jste daleko od domova.“

Vzala je a položila si je na klín. „Jedeme na výlet,“ řekla. „Na návštěvu k přátelům v Kalifornii.“

„Jo tak,“ utrousil. „Všechno v pořádku, paní Kinneyová?“

„Ano, naprosto.“

Opřel se rukama o střechu auta, maličko se předklonil a s hrdelní protahovanou jižanskou výslovností pronesl: „Ale působíte dost nervózně. Máte k tomu nějaký důvod?“

„Ne,“ odpověděla a bylo jí jasné, že jí vidí na nose, jak lže. „Jen vždycky znervózním, když mě zastaví policie.“

„Stává se vám to často?“

„Ne. Myslela jsem to tak, že jsem nervózní, kdykoli mě náhodou zastaví, a –“

„Předpokládám, že chcete vědět, proč jsem vás dneska zastavil já.“

„Ano. Teda, já si nemyslím –“

„Zastavil jsem vás, protože váš vůz je přetížený.“

„Přetížený?“

„Máte pokleslou zadní nápravu. Co kdybyste se na to šla mrknout?“

Než stihla odpovědět, otevřel jí dvířka a ustoupil. S doklady na klíče k němu vzhledla.

„Požádal jsem vás, abyste vystoupila z vozu, madam.“

Odložila řidičák a registraci na sedadlo spolujezdce a rozezpula si bezpečnostní pás.

„Mami?“ ozval se tázavě Sean.

Ohlédla se po něm. „To nic. Jen si s panem policistou promluví. Hned jsem zpátky, jo?“

Sean přikývl a vrátil se pohledem k šerifovi. Audra vystoupila a do tváře se jí znovu opřel sluneční žár.

Šerif zamířil dozadu za auto a už cestou ukazoval: „Vidíte to? Mezi výkrojem blatníku a pneumatikou není dost místa.“

Opřel se rukama o střechu a zapéroval, až se kombík zahoupal. „Podívejte se. Silnice tady v okolí za moc nestojí, nejsou peníze na údržbu. Vletíte do výmolu, a rázem jste v maléru až po uši. Už jsem viděl lidi, co ztratili kontrolu nad řízením, protože jim praskla guma, zlomila se náprava nebo tak podobně, a skončili na střeše v pangejtu nebo nabourali v protisměru do nákladáku. Není to hezkej pohled, to mi věřte. Nemůžu vás nechat jet takhle dál.“

Audru zaplavila úleva: šerif o ní nic neví, nehledal ji. Náladu jí ale kalilo jeho prohlášení, že má přerušit jízdu. Potřebovala jet dál, jenže nemohla riskovat, že si to u něj rozhází.

„Mám to už jen kousíček,“ ukázala na odbočku. „Jedu na noc do Silver Water. Nějaké věci tam vyložím.“

„Do Silver Water?“ zeptal se. „Do penziónu paní Gerberové?“

„Ještě jsem se nerozhodla, kam přesně.“

Šerif zavrtěl hlavou. „Ať je to, jak chce, do Silver Water to jsou ještě skoro dva kilometry úzkou silnicí samá serpentina. Cestou se může stát ledacos. Víte co? Vytáhněte klíčky a pojdte sem dozadu, stranou ze silnice.“

„Kdybyste mi dovolil ten kousek dojet, byla bych –“

„Snažím se být nápomocný, madam. Vytáhněte ty klíčky, jak jsem vám nařídil, a pojdte sem dozadu.“

Audra se natáhla kolem volantu do auta a vytáhla klíčky ze zapalování.

„Co se děje, mami?“ dožadoval se Sean. „Co po tobě chce?“

„Ale nic,“ řekla. „Hned to vyřešíme. Klidně sed' a hlídej sestřičku. Udělaš to pro mě?“

Ukázal, že jí drží palec. „Jasně.“

„Hodnej,“ pochválila ho a mrkla na něj.

Odešla s klíčky za šerifem – Whiteside, tak se jmenuje, že? – a podala mu je.

„Ustupte laskavě na krajnici,“ pokynul jí k nezpevněnému okraji. „Nechcete přece, aby vás někdo srazil.“

Poslechla. Sean a Louise se na zadních sedadlech otočili a sledovali je okénkem.

Whiteside otevřel kufr. „Tak se pojdme podívat, co tady máme.“

Má na to právo? Jen tak bezevšeho jí vlézt do kufru a dívat se do něj? Audra si přejela dlaní ústa a mlčky přihlížela,

jak zkoumá krabice, tašky s oblečením a dva košíky s hračkami.

„Povím vám, co pro vás můžu udělat,“ napřímil se s rukama v bok. „Můžu část těch věcí přendat k sobě, abych vašemu autu odlehčil, a jet za vámi do Silver Water. Paní Gerberová bude mít z hostů určitě radost a vy si rozmyslíte, co dál. Něco tam budete muset nechat, to vám řeknu rovnou. Ve městě je charitativní obchod Goodwill, určitě vám pomůžou. Tohle je nejchudší kus státu a Goodwill je poslední krám, co nám tu ještě zbyl. No nic, omrkneme, co tady máte.“

Whiteside se shýbl a vytáhl na okraj kufru jednu krabici. Na vrchu ležely poskládané deky a prostěradla. Pod nimi je další ložní prádlo a ručníky, vzpomněla si Audra. Sbalila dětem jejich nejmilejší povlečení – Seanovi *Hvězdné války*, Louise *Doktoru Plyšákovou*. Když se teď šerif prohraboval krabicí, zahlédla mu pod rukama jejich pastelové barvy.

Napadlo ji, že by se ho měla zeptat, proč se dívá do té krabice dovnitř, ale než stačila otevřít pusou, ozval se on.

„Copak je tohle, madam?“

Napřímil se, levou ruku pořád ještě zabořenou mezi dekami a povlečením. Audra ztuhla; marně na tu otázku hledala logickou odpověď.

„Deky a tak podobně,“ řekla.

Ukázal pravačkou dovnitř krabice. „A tohle?“

Na Audru zčistajasna padl strach. Celou dobu si myslela, že se bojí, ale kdepak – měla jen mírné obavy. Strach na ni padl až teď. Něco se strašlivě zvtřlo a Audra nechápala co.

„Nevím, co myslíte,“ nedokázala potlačit chvění v hlase.

„Asi byste se měla jít podívat,“ opáčil.

Pomaloučku k němu popošla, pod teniskami jí chrastil písek

a štěrk. Naklonila se nad kufr a nakoukla do tmavých útroh krabice. Uviděla tvar, který jí nedával smysl.

„Nevím, co to je,“ řekla.

Whiteside hrábl dovnitř, chytil tu věc za okraj a vytáhl ji na světlo.

„Nepokusíte se hádat?“ zeptal se.

Nebylo pochyb, co to je. Pořádně velký sáček, zpola plný sušených zelených lístků.

Audra zavrtěla hlavou. „To není moje.“

„Podle mě to vypadá na marihuanu. Podle vás ne?“

Audře se z hrudi do paží a stehen rozléval mrazivý chlad, jako když oblečení nasákne ledovou vodou. Uvnitř ji dočista umrtvil. Ano, samozřejmě marihuanu poznala. Ale nekouřila ji přece už léta. Poslední dva roky byla úplně čistá. Nedala si ani pivo.

„Není moje,“ zopakovala.

„Víte to jistě?“

„Ano, úplně jistě,“ prohlásila, ale v koutku duše ji napadlo, že ji v prádelníku svého času mívala, nebo snad ne? Nemohla ji zašoupnout mezi lůžkoviny a zapomenout na ni? Nemohla. Nebo ano?

„Tak mi laskavě vysvětlete, jak se objevila v kufru vašeho auta.“

„Nevím,“ odpověděla a hlavou jí táhlo: Nemůže to tak být? Nemůže?

Ne. V žádném případě. Od svatby si nedala ani jointa a za tu dobu se třikrát stěhovali. I kdyby byla sebevíc neopatrná, až sem s ní ten sáček doputovat nemohl.

Pálilo ji v očích, měla slzy na krajíčku a ruce se jí začínaly třást. Ale musí se ovládnout. Už kvůli dětem, pomyslela si.

Nesmějí vidět, jak se sesypeš. Přejela si tvář dlaní a ostře se nadechla.

Whiteside zvedl sáček do vzduchu a zatřepal s ním. „Budeme si muset popovídat, komu to patří. Ale povím vám rovnou, že na osobní potřebu je toho trochu moc. Takže to bude dlouhý a vážný rozhovor.“

Audře se rozklepala kolena, až se musela přidržet víka kufru.

„Pane, přísahám, že to není moje a nevím, kde se to tam vzalo.“

A byla to pravda, nebo snad ne?

„Jak říkám, madam, budeme si muset popovídat.“ Whiteside odložil sáček na štos dek a sundal z opasku pouta. „Tímto vás zatýkám.“

Kapitola 3

„Cože?“

Audře se málem podlomily nohy. Kdyby se neopírala o auto, zhroutila by se.

„Mami?“ Sean si rozeplnul bezpečnostní pás a s vytřeštěnými očima se vyklonil přes opěradlo zadního sedadla. „Co se děje, mami?“

I Louise se vyděšeně ohlížela. Audře se rozkutálely po tvářích horké slzy. Popotáhla a otřela si je.

„To snad není pravda,“ vydechla.

Whiteside zachovával nehybný výraz. „Musíte se mnou do mého vozu, madam.“

Audra zavrtěla hlavou. „Ale... ale já tu mám děti.“

Přistoupil k ní blíž a ztlumil hlas. „Už kvůli nim se to snažme vyřídit kultivovaně. Udělejte, co po vás chci, a všechno bude pro vás i pro ně mnohem jednodušší. Jdeme.“

Vzal ji za paži a Audra se nechala odvést od kufru kombíku k jeho hlídkovému vozu.

„Mami? Mami!“

„Řekněte mu, že je všechno v pořádku,“ poručil Whiteside.

Audra se ohlédla. „Klid, Seane. Starej se o sestru. Za chvílku to vyřešíme.“

Došli k policejnímu vozu a Whiteside rozkázal: „Vyndejte všechny věci z kapes na kapotu.“

Zalovila v kapsách džín a položila na kapotu hromádku papírových kapesníků a hrst drobných. Whiteside nahoru přihodil sáček s marihuanou.

„Je to všechno? Obráťte kapsy naruby.“

Poslechla a Whiteside ji za paži otočil zády k sobě.

„Ruce za záda.“

Vzápětí Audra uslyšela kovové cvaknutí a na zápěstích jí zaklapla pouta.

„Máte právo nevypovídat. Cokoli řeknete, může být u soudu použito proti vám. Při výslechu máte právo na advokáta; pokud si ho nemůžete dovolit, bude vám přidělen. Rozumíte?“

Když jí nasazoval pouta, dveře kombíku se rozlétly. Sean se z nich vyřítil tak překotně, že přistál na čtyřech.

„Mami, co se děje?“ křičel a škrábal se na nohy.

Z auta se ozval Louisin vyděšený nářek a nabíral na síle.

„Všechno je v pořádku,“ pokusila se ho uklidnit Audra, ale už k nim běžel.

„Rozumíte tomu, co jsem říkal?“ zeptal se jí znovu Whiteside.

Sean v běhu vyhrkl: „Hele, pusťte moji mámu!“

„Seane, vrať se –“

Whiteside škulb za pouta a zakroutil jimi. Audře vyšlehla do zápěstí a do ramen ostrá bolest. Vykřikla a Sean strnul uprostřed kroku.

„Rozumíte svým právům?“ zopakoval jí do třetice Whiteside těsně u ucha.

„Ano,“ vymáčkla ze sebe. Ocel se jí zařezávala do kůže.

„Tak to řekněte celé. Řekněte ,ano, rozumím.“

„Ano, rozumím.“

„Děkuju.“ Otočil se k Seanovi. „Radši se vrať do auta, synku. Za minutku, za dvě to vyřídíme.“

Sean se napřímil v celé své výšce. Byl na svůj věk velký dost, ale na té krajnici se najednou zdál droboučký.

„Pusťte moji mámu.“

„Nemůžu, synku. Vrať se do auta.“ Whiteside znovu škulbl pouty a sykl Audře do ucha: „Postarejte se, ať poslechne.“

Bolestí zalapala po dechu.

„Ať poslechne, nebo se to zkomplikuje.“

„Vrať se do auta, Seane,“ snažila se potlačit hrůzu v hlase. „Poslouchej – tvoje sestřička brečí. Musíš se o ni postarat. Běž, udělej to pro mě. Buď hodnej kluk.“

Sean namířil ukazovákem na Whitesidea. „Ne abyste jí ublížil.“ Otočil se, odcházel ke kombíku a cestou se ohlížel přes rameno.

„Statečnej kluk,“ prohodil Whiteside. „Nemáte u sebe něco ostrýho? Něco, o co bych se pořezal, až vás budu prohledávat?“

Audra zavrtěla hlavou. „Ne, nic. Moment – cože? Vy mě chcete prohledat?“

„Správně,“ ujistil ji a podřepil za ní. Svými velkýma rukama jí obemkl kotník a přes nohavice džín jí ho zmáčkl.

„To přece nemůžete,“ vyjela na něj. „Nebo ano? Měla by mě prohledávat policistka.“

„Můžu a zrovna to dělám. Nebudu s váma dělat štráchy

jen proto, že jste ženská. Bejvaly doby, kdy bych přivolal z policejního oddělení v Silver Water policistku, čistě ze zdvořilosti, ne že bych musel – nemusím –, ale ty jsou pryč. Starosta místní policejní stanici zrušil. Město si ji už nemůže dovolit.“

Vyjížděl jí rukama přes lýtko ke stehnu, ohmatával ji a zkoumal. Pak jí vmáčkl hřbet ruky mezi stehna do rozkroku, jen na vteřinu, ale stačilo to, aby se jí zvedl žaludek; zavřela oči. Pokračoval přes zadek a boční kapsy a po druhé noze zpátky dolů. Nakonec jí prstem objel vnitřek tenisek. Vstal, přešel jí dlaněmi shora dolů propocená záda, přesunul ruce dopředu, vyjel přes břicho a prsa nahoru k ramenům a po pažích sklouzl zpátky dolů.

Až když skončil, uvědomila si Audra, že celou dobu tajila dech. Dlouze, roztřeseně vydechla.

A došlo jí, že nářek v autě sílí a sílí, hraničí s hysterií. „Moje děti,“ vypravila ze sebe.

„O ty si starost nedělejte,“ odbyl ji Whiteside a odvedl ji k zadním dvířkům svého vozu na straně spolujezdce. Otevřel je. „Pozor na hlavu.“

Položil jí ruku na temeno, stlačil jí hlavu dolů a postrčil ji dovnitř.

„Nohy,“ řekl.

Chvilku jí trvalo, než pochopila, co tím myslí, a pak vtáhla nohy do vozu. Přibouchl za ní dvířka a svět náhle ztichl.

„Proboha,“ zašeptala a dala slzám volný průchod. „Proboha.“

Myslí i tělem se jí šířila panika a hrozila vytěsnit všechny zdravý rozum, jestli ji rychle nezkrátí. Přinutila se zhluboka nadechnout nosem, zadržet dech a vydechnout ústy se špičkou jazyka přimáčknutou k zubům. Tuhle relaxační techniku

se naučila, když se zbavovala závislosti. Soustřed se na přítomnost, vyhlédni si nějaký objekt a zaměř se na něj, dokud se svět nesrovná.

Přes mříž oddělující zadní sedadla od předních spatřila pětcentimetrovou trhlinu ve švu kožené hlavové opěrky před sebou. Zírala na ni a zhluboka dýchala: nádech, zadržet dech, výdech, nádech, zadržet dech, výdech.

Periferním viděním zaregistrovala, že Whiteside přešel za auto, a uslyšela, jak otevírá a zavírá kufr. Pak se vrátil zpátky dopředu, sebral z kapoty sáček s marihuanou, uložil ho do hnědé obálky a totéž udělal s kapesníčky a mincemi, které si vyndala z kapes. Vrátila se pohledem k trhlíně v opěrce a znovu se soustředila na dýchání. Dvířka u spolujezdce se otevřela a Whiteside hodil obě obálky na sedadlo. Pak se shýbl a zadíval se na ni.

„Máte někde poblíž nějaký příbuzný?“

„Ne,“ odpověděla Audra.

„Někoho jiného, kdo může přijet pro děti?“

„Kamarádku,“ řekla. „V Kalifornii. V San Diegu.“

„No, ta nám momentálně trn z paty nevytrhne. Co jejich táta? Kde je?“

„V New Yorku. Už spolu nežijeme.“

Whiteside vydechl sevřenými rty, na chvíli se zamyslel a pak přikývl; zřejmě dospěl k rozhodnutí. Vzal z palubní desky vysílačku.

„Collinsová, jsi tam?“ Chvilku mlčel a s hlavou ke straně poslouchal. „Collinsová, kde jsi?“

Ozvalo se zapraskání a potom ženský hlas. „Na Gisela Road, pane. Co potřebujete?“

„Jsem na County Road, u odbočky na Silver Water,“ ozná-

mil. „Zatkl jsem osobu podezřelou z přechovávání omamných látek. V autě podezřelé jsou dvě děti, takže bych potřeboval, aby ses o ně postarala. A pokus se mi sehnat Emmeta. Bude potřeba odtah.“

Po chvíli ticha promluvil znovu.

„Collinsová?“

„Ano?“

„Myslíš, že toho Emmeta seženeš?“

Další odmlka. Olízl si rty.

„Collinsová? Tak jo, nebo ne?“

„Seženu ho,“ potvrdila žena. „Dejte mi pět, deset minut.“

Whiteside jí poděkoval a vrátil vysílačku do držáku na palubní desce. Ohlédl se po Audře. „Tak to bychom měli. Chvilu tu posedíme a počkáme.“

Otevřenými dvířky k Audře dolehlo Louisino kvílení a prorazilo rostoucí panikou.

„Slyšíte to?“ zeptala se. „Moje děti brečí. Nemůžu je tam nechat.“

Povzdechl si. „No dobře. Zajdu se na ně podívat.“

„Počkejte, nemohla bych –“

Dveře se zabouchly, až se vůz otřásl. Dívala se za šerifem, jak kráčí ke kombíku, a v duchu se modlila.

Kapitola 4

Sean pod odklopeným víkem kufru sledoval, jak se ten velký chlap blíží. Louise zakvílela a sevřela v náručí Goga. Raneček vycpávky a růžových cárů, který kdysi býval plyšovým králíkem, ještě měl jako zázrakem obě oči, ale držely jen tak tak.

„Sklapni,“ okřikl ji Sean. „Máma řekla, že se to vyřeší. Tak buď zticha, jo?“

Nezabralo to. Brečela dál, a když ten velký policajt zaklapl kufr, spustila ještě hlasitěji. Policajt přešel k Seanovým dveřím, otevřel je a shýbl se, aby s nimi měl oči v jedné rovině.

„Dobrý, děcka?“

„Co se děje?“ zeptal se Sean.

Policista si přejel hřbetem ruky přes ústa. „Nebudu ti lhát, synku. Vaše máma má menší potíže.“

„Ale ona nic neudělala.“

Šerif Whiteside – Sean si přečetl jeho jmenovku – si sundal zrcadlové brýle a odkryl šedé oči. A cosi, co v nich Sean zahlédl, ho vystrašilo do hloubi duše; vyděsilo ho to tak, že se mu z toho začalo chtít na malou.

„No, víš, o to nejde,“ řekl Whiteside. „Jde o to, že měla v kufru něco, co by tam mít neměla. Něco ilegálního. Musím ji odvézt do města a tam si s ní o tom promluvit. Ale dávám ti svoje slovo, že všechno bude zase dobrý.“

„Co tam měla?“ zeptal se Sean.

Šerif se polovičatě usmál. „Prostě věc, kterou by mít neměla. Neboj, všechno se zas srovná.“

Upíral zrak do auta, přeplazil se pohledem přes Seana k Louise a Sean skoro cítil jeho dotek na kůži. Šerif trochu povytáhl krk, aby na Louise líp viděl, a prohlížel si ji od hlavy k patě, celý trup, nohy až k chodidlům. Pokýval hlavou, mezi rty se mu objevila špička jazyka, olízla je a zase zajela dovnitř.

„Všechno bude dobrý,“ zopakoval. „Jak jsem říkal, musím odvézt vaši mámu do města a promluvit si s ní, ale nemůžu vás tady nechat samotný. Takže pro vás jede moje kolegyně, zástupkyně Collinsová, a odveze vás někam do bezpečí a postará se o vás.“

Louise zakvílela. „Pojedeme do vězení?“

Whiteside se usmál, ale v očích mu přetrvával výraz, který prve Seana vyděsil. „Ne, děvenko. Nepojedete do vězení. Zástupkyně Collinsová vás odveze do bezpečí.“

„Kam?“ zeptal se Sean.

„Do bezpečí. Netrap se tím. Všechno bude zase dobrý.“

„Můžu si s sebou vzít Goga?“ zeptala se Louise.

„Jasně, děvenko. Zástupkyně Collinsová tu bude za minutku a všechno bude dobrý.“

„Opakujete to pořád dokola.“

Whiteside pohlédl na Seana a jeho úsměv ochladl. „Cože?“

A v tu chvíli si Sean uvědomil, proč mu šerifovy oči nánějí hrůzu.

„Pořád říkáte, že všechno bude dobrý, ale vypadáte vystrašeně.“

Whiteside zamžikal a jeho úsměv ztvrdl. „Nejsem vystrašeněj, synku. Jenom chci, abyste vy dva věděli, že jste v bezpečí. Zástupkyně Collinsová se o vás hezky postará. S vaší mámou tuhle záležitost bleskově vyřešíme a pak budete moct všichni jet zpátky domů. Hele, ještě jste mi neřekli, jak se jmenujete.“

Sean odbojně stiskl rty.

Whiteside pohlédl na Louise, která přestala vzlykat a už jen pofňukávala a popotahovala. „Jak se jmenuješ, děvenko?“

„Louise.“

„A tvůj bráška?“

„Sean.“

„Hezký jména,“ nasadil Whiteside úsměv od ucha k uchu. „Odkudpak jste?“

„Z New Yorku,“ odpověděla Louise.

„Z New Yorku,“ zopakoval po ní. „Jo tak. No, to jste teda pořádněj kus cesty od domova.“

„Stěhujeme se do Kalifornie,“ vysvětlila Louise.

„Drž zobák,“ okřikl ji Sean. „Nemusíme mu nic vykládat.“

Whiteside se uchechtl. „Tady mladá dáma si se mnou může povídat, jak bude chtít.“

Sean ho zpražil pohledem. „Viděl jsem to v televizi. Nemusíme vám říkat vůbec nic.“

Šerif se znova obrátil k Louise. „Tvůj velkej brácha je lišák podšitá. Určitě z něj vyroste právník, co ty na to?“

Louise k sobě přivinula Goga. „Nevím.“

„Vždyť spolu jen tak klábosíme, aby nám líp utíkal čas, ne? To se přece dělá. Chtěl jsem se jenom ujistit, že vy děčka jste v pohodě. Máte dost pití?“

Louise zvedla do výšky láhev a předvedla mu ji. Sean umíněně zíral před sebe.

„Tak se napijte. Je tu hic. Nerad bych, aby vás sklátila dehydratace.“

Louise se zhluboka napila. Sean ne.

Zvenčí se ozval hukot. Šerif se zadíval na silnici.

„Už ji tady máme,“ narovnal se.

Sean vykoukl zpoza opěrky čelním sklem. Přijížděl další policejní vůz. Zpomalil, otočil do protisměru a zacouval těsně před kombík. Vystoupila z něj mladá žena ve stejné uniformě, jakou měl Whiteside. Měla světlé vlasy stažené sponkami dozadu, pevnou chlapeckou čelist a úzké boky.

Pořadila kolem auta k Whitesideovi stojícímu u zadních dvířek.

„Tohle jsou Sean a Louise,“ oznámil jí. „Jsou trochu rozrušení, ale slíbil jsem jim, že se o ně hezky postaráš. Že je to tak?“

„Je to tak,“ potvrdila a sehnula se. „Ahoj, Seane. Ahoj, Louise. Jsem zástupkyně Collinsová a ujmu se vás. Jen na krátko, než tu záležitost vyřešíme. Nebojte se. Všechno bude zase dobrý.“

Když se Sean zadíval do jejích modrých očí, jako by mu srdce sevřely ledové prsty – navzdory úsměvu a vlídnému hlasu vypadala ještě vyděšeněji než šerif.

„Tak pojdte se mnou, bando.“

„Kam nás odvezete?“ zeptal se Sean.

„Do bezpečí,“ odpověděla.

„Ale kam?“

„Někam do bezpečí. Pomohl bys Louise s bezpečnostním pásem?“

Sean se chystal říct, že ne a že nikam nepojedou, ale Louise ho předběhla. „Umím to sama. Ten pán říkal, že si můžu vzít Goga.“

„Samozřejmě,“ přitakala Collinsová.

Než Sean stačil Louise zarazit, vyprostila se z autosedačky, přelezla přes něj a chytila se Collinsové za ruku. Šerifova zástupkyně jí pomohla ven. Sean zůstal nehybně sedět.

Collinsová mu podala volnou ruku. „Tak pojd.“

Zkřížil si ruce na prsou. „Myslím, že bych neměl.“

„Nemáš na vybranou, Seane,“ upozornila ho. „Musíš jít se mnou.“

„Ne.“

Whiteside se shýbl a tiše řekl: „Synku, zástupkyně má pravdu, že nemáš na vybranou. Jestli budu muset, zatknu tě, nasadím ti náramky a do jejího auta tě prostě odnesu. Druhá možnost je, že vylezeš a dojdeš tam sám. Čemu dáváš přednost?“

„Zatknout mě nemůžete,“ protestoval Sean.

Šerif se naklonil těsně k němu. Strach v jeho očích ustoupil zlosti. „Víš to na sto procent, synku?“

Sean ztěžka polkl. „No dobře.“

Vylezl z auta, Whiteside mu položil těžkou tlapu na rameno a odváděl ho k hlídkovému vozu. Collinsová šla před nimi, vedla Louise za ruku. Otevřela zadní dvířka a pomohla jí dovnitř.

„Nastup si,“ pokynula Seanovi.

Sean se ohlédl po šerifově autě a pokusil se zahlédnout za čelním sklem matku. Rozeznal jen neurčitý obrys; mohla, ale nemusela to být ona. Whiteside mu stiskl tlustými prsty rameno a postrčil ho ke Collinsové.

„Zalez dovnitř.“ Chytila Seana v podpaží a manévrovala jím do vozu. „Buď tak hodný a zapni sestřičce bezpečnostní pás, ano?“

Sean strnul, když spatřil, že zadní prostor je celý obalený igelitem přichyceným lepicí páskou: igelit zakrýval sedací plochy i opěradla, podlážku, hlavové opěrky. Collinsová mu připlácla ruku k zádům a vmáčkla ho dovnitř.

Dvířka za ním zaklapla. Zaprášeným okénkem sledoval, jak se oba policisté baví s hlavami těsně u sebe. Whiteside mluvil a Collinsová přikyvovala, pak se šerif otočil a odešel ke svému vozu. Collinsová zůstala nehybně stát a s rukou přes ústa civěla kamsi do prázdna. Sean měl chvilku na přemítání, co jí asi táhne hlavou; pak obešla auto k místu řidiče a nasedla za volant.

Když otočila klíčkem v zapalování, ohlédla se po něm. „Požádala jsem tě, abys zapnul sestře bezpečnostní pás. Vyhověl bys mi?“

Aniž z ní spustil oči, přetáhl přes Louise pás, zapnul ho a připoutal se sám.

„Děkuju,“ řekla Collinsová.

Zařadila rychlost, vyrazila od krajnice, přidala a rychle se vzdalovala od kombíku, kterým přejeli celou zemi z jedné strany na druhou. Odbočka k Silver Water se blížila a Sean čekal, že přibrzdí a stočí volant.

Neudělala to. Místo toho přidala ještě víc a výjezd minuli. Sean ulpěl pohledem na ukazateli a odbočce ztrácející se

vzadu. Hrůza, která se mu hromadila v břiše od okamžiku, kdy je šerif zastavil, teď vystoupala do hrudi a do krku. Zničehonic mu vyhrkly slzy a stékaly mu po tvářích na tričko. Snažil se je zadržet, ale nedokázal to. A nedokázal zadržet ani výkřik, který se mu vydral z úst.

Collinsová se po něm ohlédla. „Neboj se,“ řekla. „Všechno bude zase dobrý.“

Vidí ho brečet jako mimino. Ke strachu se přidal ještě stud a Sean se rozbrečel tím víc. Plakal steskem po matce, po domově a po časech, které tam spolu strávili, než museli odjet.

Louise se k němu natáhla a stiskla mu ruku ve svojí drobné dlani. „Nebreč,“ utěšovala ho. „Všechno bude zase dobrý. Říkali to.“

Jenže Sean věděl, že lhali.

Kapitola 5

Audra se dívala za odjíždějícím hlídkovým vozem a přes slzy se jí rozmazával před očima. Viděla, jak policisté vyvedli její děti z kombíku a posadili je do vozu zástupkyně, viděla, jak se Sean ohlíží, a když jí auto zmizelo z dohledu, rozplakala se. Šerif Whiteside se loudal ke svému vozu, na očích zrcadlovky a palce zaháknuté za opaskem, jako by svět byl v nejlepším pořádku. Jako by Audřiny děti právě neodvezla úplně cizí ženská.

Cizí snad, ale je to policistka. Audra se utěšovala, že sama sice trčí v průšvih, ale o děti se jí šerifova zástupkyně postará. Budou v bezpečí.

„Budou v bezpečí,“ pronesla nahlas. V uzavřeném prostoru auta zněl její hlas dutě. Zavřela oči a zopakovala si to, jako by tím mohla změnit přání ve skutečnost.

Whiteside nastoupil a posadil se za volant. Auto se pod jeho vahou zhouplo. Zabouchl dvířka, strčil klíč do zapalování a nastartoval. Větráky se rozeběhly a rozháněly po autě teplý vzduch.

Ve zpětném zrcátku se zaleskly jeho zrcadlové brýle a Audře bylo jasné, že ji pozoruje jako vosu lapenou pod sklenicí. Popotáhla, polkla a zamrkala, aby rozehnala slzy.

„Odtahovka dorazí každou chvíli,“ řekl. „Pak pojedeme taky.“

„Ta policistka –“

„Zástupkyně Collinsová,“ doplnil ji.

„Tak zástupkyně. Kam veze moje děti?“

„Do bezpečí.“

Audra se předklonila. „Ale kam?“

„Na bezpečný místo,“ zopakoval. „Vám by ale momentálně měly dělat starost úplně jiné věci.“

Nadechla se, vydechla. Cítila, jak v ní narůstá hysterie, a potlačila ji. „Chci vědět, kde mám děti,“ prohlásila.

Whiteside na chvíli znehybněl a zmlkl. Pak zavrčel: „Radši už buďte zticha.“

„Prosím vás, řekněte mi –“

Sundal si brýle a ohlédl se po ní. „Řekl jsem, abyste byla zticha.“

Ten pohled Audra znala a zamrazilo ji z něj u srdce. Zнала tu směs vzteku a nenávisti. Úplně stejně se tvářil její otec, když byl zpitý pod obraz a chtěl někomu ublížit – obvykle jí nebo jejímu malému bráškově.

„Promiňte,“ řekla tak tichounce, že by i šepot byl hlasitější.

Zase se z ní stala osmiletá holčička, která doufá, že „promiň“ pomůže, aby si táta nesundal opasek a nerozmáchl se jím. Nevydržela šerifův pohled a sklopila oči do klína.

„No dobře,“ ucedil a otočil se zpátky k pouštní scénérii před sebou.

V tichu, do něhož se ozývalo jen předení motoru, dolehl na Audru pocit, že nic z toho všeho není skutečné – že je to jen horečnatý sen, že přihlíží noční můře někoho jiného.

Ale když se to vezme kolem a kolem, copak takový nebyl celý poslední rok a půl?

Od chvíle, kdy utekla od Patricka a vzala s sebou Seana a Louise, zažívala strach každý den, každý týden, každý měsíc. Před očima se jí ustavičně vznášel přízrak manžela; znala ho skrz naskrz, věděla, oč ji chce připravit, a to vědomí nad ní viselo jako Damoklův meč.

Jakmile Patrick zjistil, že ji ztratil, že mu už nebude podléhat, začal kolem ní kroužit a usiloval o to jediné, čím by ji mohl zničit. K dětem žádnou lásku necítil a ani Audru nikdy doopravdy nemiloval. Považoval je za svůj majetek, stejně jako třeba auto nebo drahé hodinky. Byly pro něj symbolem, jímž všem okolo říkal: podívejte se na mě, jsem úspěšný, vedu stejný život jako každý normální člověk. Audra si příliš pozdě uvědomila, že je s dětmi jen součástí fasády, kterou si pořídil, aby vyvolal zdání slušnosti.

Když se konečně osvobodila, připadalo mu, že ho tím ztrapnila, a to v něm roznítilo zuřivost, která od té doby nijak nezeslábla. A měl k dispozici spoustu špinavých nitek, za které mohl tahat – alkohol, léky na předpis, kokain, to všechno. Dřív její zlovyky cíleně přižívoval jako nástroje, jak ji držet na uzdě – psychoterapeutka ho označila za „umožňovatele“ –, ale teď je proti ní začal využívat jako zbraň, aby ji připravil o děti. Předvedl důkazy právníkům a soudci a poštvál na ni sociálku; pracovníci z odboru péče o děti jí v jednom kuse telefonovali, docházeli za ní do malého bytu v Brooklynu, kam se přestěhovala, a vyslyšali ji. Ty jejich zlomyslné, zraňující otázky...

Poslední návštěva ji zlomila – ten muž a žena s laskavými hlasy, to jejich starostlivé vypytování, jestli je pravda, co slyšeli, a jestli by dětem nebylo líp u otce, třeba aspoň na pár týdnů, než se jí povede zbavit se drog.

„Jsem čistá,“ prohlásila. „Nic neberu už skoro dva roky.“

A byla to pravda. Kdyby se napřed nezbavila závislosti, nesebrala by sílu odejít i s dětmi od manžela. Jistě – těch osmnáct měsíců sváděla ustavičný boj sama se sebou, ale ani jednou nesklouzla zpátky k návykům, které ji málem zabily. Zařídila sobě a dětem nový život, sehnala si stálou práci jako servírka v kavárně. Plat za moc nestál, ale měla bokem něco málo peněz, které před odchodem vybrala ze společného účtu. Dokonce začala znova malovat.

Jenže tu starostlivou dvojici to nezajímalo. Tvářili se soucitně a vyměňovali si významné pohledy. Audra je požádala, ať laskavě odejdou.

A ti dva prohlásili: „Byli bychom radši, kdyby se to obešlo bez soudu. Vždycky je lepší, když si tyhle věci vyřeší manželé jenom mezi sebou.“

Rozkřičela se na ně, ať z jejího bytu okamžitě vypadnou a už se nevracejí.

Zbytek dne strávila v horečném rozrušení; celá roztřesená toužila po něčem, po čemkoli, co by otupilo hrot jejího strachu. Nakonec zavolala Mel, jediné kamarádce, kterou si udržela od střední školy. Vykašili se na to, řekla jí Mel, a přijed' do San Diega, třeba jen na pár dnů, místa máme dost.

Hned jak Audra dotelefonovala, pustila se do balení. Začala nejnnutnějším oblečením, které jí a dětem vystačí na několik dnů, pak si vzpomněla na hračky a že děti by asi rády svoje oblíbené povlečení, a tak se z tašek staly krabice a do-

šlo jí, že nebude moci letět letadlem; bude muset jet starým kombíkem, který si loni koupila, a pak to nebude jen na pár dnů, ale navždycky.

Ani moc nepřemýšlela, co to provádí, dokud nenechala za zády půlku New Jersey. Před čtyřmi dny zajela ráno do odstavného pruhu na dálnici; zachvátila ji taková panika, že jí připadalo, že exploduje zevnitř. Sean se pořád dokolečka vypytał, proč zastavili, ale Audra jen tak seděla s rukama na volantu a hrud se jí těžce zvedala, jak zápasila o dech.

Uklidnil ji až Sean. Rozepnul si bezpečnostní pás, přelezl dopředu na sedadlo spolujezdce, vzal ji za ruku a vlídně, konejšivě na ni mluvil. Po pár minutách se vzpamatovala a Sean vedle ní seděl, dokud společně nevymysleli, co dál, kam pojedou a jak se tam dostanou.

Rozhodla se jet po menších silnicích. Netušila, co se strhne, až na sociálce zjistí, že je pryč a vzala děti s sebou, ale nedalo se vyloučit, že zalarmují policii a ta začne ji i její vůz hledat. A tak jeli po úzkých klikatých silničkách přes nespočet malých městeček. A nikdy neměli s policií sebemenší problém. Až teď.

„Tady je máme,“ řekl Whiteside a vytrhl Audru z myšlenek.

Vpředu zahrnul z odbočky k Silver Water vůz odtahové služby a mířil k nim. Kousek od nich zpomalil a řidič se s vozem obrátil do protisměru, aby byl natočený plošinou k Audřinu kombíku. Když k němu nacouvával, ozývalo se varovné pípání. Řidič, vychrtlý chlápek ve špinavém moderním overalu, seskočil z kabiny. Whiteside vystoupil a potkali se u zadku odtahovky.

Audra se na ně dívala, jak spolu mluví. Řidič dával White-

sideovi podepsat nějaký papír, odtrhl z bločku originál a podal mu ho. Pak si ji změřil dlouhým zkoumavým pohledem a Audra si připadala jako opice v zoo; popadl ji takový iracionální vztek, že by mu nejradši plivla do obličejů.

Řidič se pustil do práce a začal připevňovat k předku jejího auta lano. Whiteside se vrátil k hlídkovému vozu, beze slova nasedl a rozjel se. Když míjel řidiče odtahovky, zamával mu. Ten toho využil k dalšímu pohledu na Audru. Radši se rychle odvrátila.

Whiteside smykem zahnul na odbočku k Silver Water. Audra se musela rozkročit a zapřít nohama o podlážku, aby se nepřekotila. Silnice se klikatila nahoru do kopců a Audře dalo takovou práci udržet se zpříma, že ji z té námahy brzy rozbolely stehenní svaly. Mírný kopec jako by stoupal donekonečna, po obou stranách se táhly zahnědlé svahy s flíčky zelených opuncí a trsy hrubých křovin.

Šerif celou dobu mlčel, jen se po ní tu a tam podíval do zpětného zrcátka, oči už zase schované za brýlemi. Pokaždé otevřela pusou, že se ho znova zeptá na děti, ale pokaždé se odvrátil dřív, než se zmohla na slovo.

Budou v pořádku, ujišťovala se pořád dokola. Jsou se šerifovou zástupkyní. Ať se se mnou stane cokoli, děti budou v pořádku. Všechno je to strašlivý omyl, a jakmile se vysvětlí, vyrazíme znova na cestu.

Pokud ovšem policisté nezjistí, že utekla před sociálkou. V tom případě ji i s dětmi pošlou šupem zpátky do New Yorku a tam sklídí, co zasela. No, když se nestane nic horšího, tak ať. Aspoň že jsou Sean a Louise v bezpečí, než si pro ně přijede Mel.

Ach jo, Mel. Audra jí z auta volala, že už jsou na cestě, ale

odpovědí bylo mlčení. A Audře svitlo, že jí Mel nabídla pohostinství v San Diegu čistě ze zdvořilosti, protože nečekala, že Audra tu nabídku přijme. Budiž. Jestli je Mel neubytuje, peníze jim vystačí na týden v levném hotelu. Mezitím něco vymyslí.

Poslední ostrá zatáčka, auto se přehouplo přes hřeben a vpředu se objevila hluboká plochá kotlina podobná dnu pánve. A uprostřed ní hnízdo domů řádnoucí směrem k okrajům. Úpatí protějšších kopců zjizvily nepřírozně vyhlížející oranžové a červené šmouhy, které jako by vyhrězly z krajiny pod horami. Whiteside sjížděl serpentinami dolů a Audra se musela opírat o dveře, aby se nesvalila na bok. Okénkem zahlédla mezi pokřivenými nedomrlými stromy dole pod kopcem první příbytky, montované domky a pospojované mobilní domy. Majitelé obehnali svoje pozemky drátěným pletivem. Na střechách některých domů trčely satelitní antény. U několika parkovaly pickupy, u jiných se o zeď opíraly pneumatiky a na dvorcích se povalovaly očesané vraky a hromady součástek.

Silnice se napřímila a sluncem vybledlý asfalt přešel v tvrdě uježděnou hlínu. Auto se otřásalo a rachotilo. Míjeli domky, které Audra prve viděla z úbočí, a jejich zanedbanost se projevila plnou silou. Někteří obyvatelé se je pokusili oživit barevným nátěrem a větrnými zvonkohrami, zvláště ty s cedulí „Na prodej“ zapíchnutou uprostřed dvorku, ale Audra z nich i přes sklo vycítila zoufalství.

Chudobu poznala na první pohled, protože ji samotnou od ní dělila pouhá generace. Prarodiče z matčiny strany sice nežili v oslepivém jasu pouště, ale pod šedivým nebem pensylvánského venkova vypadala periférie jejich odumírající-

ho ocelářského městečka stejně zpustle. Audra k nim občas z New Yorku jezdívala s matkou na návštěvu, houpala se na zahradě na zrezivělé houpačce a matka si povídala s dědou a babičkou. Děda byl už dlouhá léta bez práce a nic radostného je na sklonku života nečekalo.

Audra přemítala, kde tohle místo přišlo ke jménu Silver Water, Stříbrná voda. Někde poblíž se musí nacházet řeka nebo jezero, pomyslela si. V poušti vzniká osídlení vždycky kolem vodního zdroje. Ale co tady ty lidi drží? Kdo se dobrovolně rozhodne pro život v téhle drsné končině, kde slunce sloupává člověku kůži ze zad?

Domy na druhé straně vozovky houstly, ale o ulici se zatím mluvit nedalo. Mezi montovanými příbytky se objevilo pár stálejších staveb ze dřeva, ale nátěr na jejich zdech zpučňovatěl a odlupoval se. Stařík v kraťasech a nátělníku se otočil od poštovní schránky, kterou si přišel zkontrolovat, a mávl šerifovi na pozdrav. Whiteside mu gesto oplatil letmým zdvižením ukazováčku od volantu. Když starce míjeli, sledoval Audru přimhouřenýma očima.

Autoservis, dávno zavřený a s vybledlým vývěsním štítem. Další domy, teď už seřazené podél ulice, mezi nimi i pár upravenějších. Vozovka se rozšířila a měla hladší povrch; připojil se k ní chodník. Kostel, tak zářivě bílý, až to Audru zabolelo do očí. Odvrátila pohled a přes čelní sklo spatřila asi o kilometr dál shluk jednopatrových a dvoupatrových budov. Došlo jí, že je to centrum a nachází se za dřevěným mostem, ke kterému se zrovna blížili.

Když ho přejížděli, podívala se přes zábradlí a čekala říční proud. Spatřila ale vyschlé koryto, kterým se uprostřed plazila bahnitá stružka. Z vody, která dala tomuhle místu jméno,

ať už bývala stříbrná nebo ne, nezbylo skoro nic. Odumírala stejně jako městečko. Audra i přes rozvířené myšlenky musela tenhle zapadákov a jeho obyvatele politovat.

Tmavá okna krámků podél hlavní třídy, kde se kdysi čile obchodovalo. Nad mnoha z nich popraskané a vybledlé nápisy „K pronajmutí“ a „Na prodej“. Jen obchod smíšeným zbožím, charitativní obchod Goodwill a jídelna dosud fungovaly. Do stran se rozbíhalo několik vedlejších ulic; Audra je sice zahlédla jen letmo, ale čišela z nich podobná opuštěnost. Na druhém konci hlavní třídy Whiteside zajel na parkoviště vedle nízké budovy ze škvárobetonových tvárníc. Tmavá písmena na bílém podkladu hlásala ÚŘAD ŠERIFA, OKRES ELDER. Na parkovací plochu by se pohodlně vešel tucet aut, ale Whitesideovo tu stálo samo.

Kde je vůz zástupkyně Collinsové?

Whiteside vypnul motor a chvílku mlčky seděl s rukama na volantu. Potom Audře poručil, ať počká, a vystoupil. Přesl k úzké betonové rampě se zábradlím vedoucí ke kovovým dveřím na boku budovy, sundal z řetízku na opasku klíč a otevřel je. Vrátil se k vozu, sevřel Audře paži jako do svěráku, pomohl jí ven a dovedl ji k budově. Než se vnořili do chladné kanceláře, dýchal na ně spalující žár.

Audře pár vteřin trvalo, než se její zrak přizpůsobil šeru uvnitř, do kterého poblikávala jen slabá stropní zářivka. Kancelář byla malá, se čtyřmi pracovními stoly; na jednom stál počítač, který měl odkrouceno přinejmenším deset let služby. Ostatní stoly vypadaly, že na ně už léta nikdo nesáhl. Od vstupní části kanceláře je oddělovalo dřevěné zábradlí s brankou na západku. Ve vzduchu i přes venkovní vedro visel zavlhlý a zatuchlý odér nepoužívaného prostoru.

Whiteside nohou odšoupl od stolu židli a vtláčil Audru do ní, takže jí nezbylo, než si sednout. Posadil se také a zapnul počítač. Cvaklo to a přístroj se rozvrčel, jak začal nabíhat operační systém. Znělo to jako startující motor, který nemá rád studená rána.

„Kam odvezla zástupkyně moje děti?“ zeptala se Audra.

Whiteside párkrát ťukl do klávesnice a zadal přihlašovací heslo. „Za chvíli si o tom promluvíme.“

„Nechci dělat problémy, pane, vážně ne, ale chci mít jistotu, že mým dětem nic nehrozí.“

„Jak už jsem řekl, madam, za chvíli si o tom promluvíme. Napřed vyřídíme to hlavní. Čím dřív si to odbudeme, tím dřív vás budu moct pustit. Takže vaše celé jméno.“

Audra vzorně spolupracovala, poskytla mu všechny informace – jméno, datum narození, trvalou adresu – a nezpěčovala se, ani když jí odemkl pouta a přimáčkł jí prsty jeden po druhém na inkoustový polštářek.

„Děláme tu všechno postaru,“ prohodil vlídnějším tónem. „Žádný digitální nesmysly. Na zlepšováky nemáme finance. Byly časy, kdy jsem měl k ruce prvního zástupce a šest dalších, aby mi s tímhle vším pomáhali. A k tomu policejní oddělení – jo, takový to tu bejvávalo. Teď jsme na udržování pořádku ve městě zbyli jen my dva s Collinsovou a Sally Gramesová, co nám tři dopoledne v tejdnu pomáhá s papírováním. Ne že bysme tu měli moc problémů. Za poslední rok jste dost možná první, kdo tudy projde kvůli něčemu jinému než kvůli opilství a výtržnostem.“

Podal jí krabici s vlhčenými kapesníčky a Audra si vytáhla nejdřív jeden, pak další a otřela si černě z prstů.

„Poslyšte,“ řekl Whiteside, „nemusíme z toho dělat cirkus.“

Budete sekat dobrotu, a já vám znova nenasadím náramky. Platí?“

Audra přikývla.

„Fajn. Potřebuju si pár věcí zkontrolovat, ujistit se, že nejste hledaná osoba a tak podobně, i když to nejspíš nehrozí. Jak říkám, to množství marihuany, co jste měla u sebe –“

„Nebyla moje,“ skočila mu Audra do řeči.

„To tvrdíte vy. Každopádně to množství, co jsem našel ve vašem autě, by leckomu mohlo připadat na osobní spotřebu trochu velký. Ale když se budete chovat slušně, mohl bych přimhouřit oko. Označím to za přechovávání a zapomenu na možnost prodeje. Když všechno proběhne podle předpokladů, soudkyně Millerová vám napaří menší pokutu a promluví vám do duše. Normálně úřaduje ve středu dopoledne na radnici, ale zavolám jí, jestli by sem nemohla zajet zejtra ráno a projednat to extra. Takže tady strávíte jen jednu noc.“

Audra chtěla protestovat, ale zvednutou rukou ji zarazil.

„Nechte mě domluvit. Na noc vás tak jako tak musím zamknout do cely. Ale když budete spolupracovat, tak hned pak zavolám soudkyni Millerovou. Když ne, když budete dělat potíže, s gustem vás tu nechám trčet o den, dva dýl. Tak co říkáte, půjde to po dobrém? Odpustíte si scény?“

„Ano, pane,“ přikývla Audra.

„No dobře,“ řekl a vstal. Přešel ke dveřím vzadu, na kterých stálo VAZEBNÍ SEKCE, probral se svazkem klíčů, a ohlédl se. „Tak co, jdete?“

Audra se zvedla a zamířila za ním. Odemkl, sáhl dovnitř a rozsvítil řadu dalších zářivek. Přidržel jí dveře a ustoupil, aby kolem něj mohla projít. Uvnitř stál malý stůl s poškrábanou flekatou horní deskou a na něm v hrnku na kávu sbírka

propisovaček. Za ním bylo vidět tři cely vedle sebe – holé čtvercové místnůstky s betonovou podlahou, v každé dvě pryčny a za nízkou cihlovou ohrádkou záchod a umyvadlo.

Zastavila se; strach, který v ní probublával, vyvrhel plnou silou. Najednou se nemohla nadechnout; ramena se jí v návalu paniky zvedala a klesala, pokoušela se o ni závrat.

Whiteside ji obešel, došel k cele nalevo a odemkl ji. Když odsouval mřížové dveře, kovově zaskřípěly. Pak se k ní otočil a na oplácaném obličejí se mu objevil soucitný výraz.

„Nebojte se,“ utěšoval ji. „Není to tak strašný. Je tam chládek, pryčny jsou celkem pohodlný a na hygienu budete mít soukromí. Jedna noc, a tím to končí. Jen potřebuju, abyste si sundala boty a pásek a odložila je tamhle na stůl.“

Audra zírala do prázdné cely neschopná pohybu, jako by jí nohy vrostly do betonu, a trásla se od hlavy k patě.

Pokynul jí rukou. „No tak, čím dřív zalezete dovnitř a ubydíte se tam, tím rychlejc to vyřídíme.“

Rozeplula si pásek, vytáhla ho z džín, skopla z nohou tenisky a všechno to položila na stůl. Jen v ponožkách dořepala po linoleových dlaždicích k cele a vešla dovnitř. Znovu zaskřípal kov. Audra se ohlédla a uviděla, jak posuvné dveře zapadají na místo. Whiteside otočil klíčem v zámku.

Audra popošla k mřížím a chytila se jich. Whiteside stál na druhé straně pár centimetrů od ní. Zadívala se mu do očí.

„Moc vás prosím,“ nedokázala potlačit chvění v hlase. „Udělal jsem všechno, co jste po mně chtěl. Spolupracovala jsem. Prosím vás, řekněte mi, kde jsou moje děti.“

Whiteside jí oplácel pohled.

„Jaké děti?“ otázal se.

Kapitola 6

Zástupkyně Collinsová sjela ze silnice na neznačenou uježděnou cestu a do vzduchu se zvedla oblaka prachu. Sean bezděčně chytil Louise za ruku; prsty měla horké a upocené. Silnice šplhala serpentinami do kopce, auto se kolébalo ze strany na stranu a jemu se z toho houpal žaludek.

Měl pocit, že jedou celé věky. Do města, kam měli s mámou namířeno, to podle silničních ukazatelů bylo nanejvýš dva, tři kilometry, jenže teď už ujeli mnohem víc. Tím si byl jistý.

Celou dobu v něm hlodal strach, i když se mu už dařilo nebrečet jako mimino. Kdykoli se zástupkyně zeptal, kam jedou, odpověděla, že na bezpečné místo. Ptal se jí tolikrát, že mu poručila, ať už sakra drží pusu. Louise ani nemukla, jen k sobě tiskla Goga a vyhlížela z okénka, jako by jeli na výlet.

Prašná cesta se zužovala a vytrácela, až si Sean přestával být jistý, že po nějaké cestě vůbec jedou. Auto drncalo, otřásalo se a rachotilo a s nimi dvěma to na sedadle házelo ze strany na stranu. Konečně se terén srovnal a v dohledu se

objevila rozpadlá barabizna s pobořenou střechou. Zbytky zdí měla zčernalé a ohořelé, asi po nějakém dávném požáru. Hned vedle stálo cosi, co Seanovi připadalo jako přístřešek pro auto – jednoduchý dřevěný rám se střechou z vlnitého plechu. Ve stínu pod ním parkovala dodávka.

Zástupkyně Collinsová zajela s hlídkovým vozem vedle ní a v autě se rázem setmělo. Vystoupila a přešla dozadu k dvířkům u Louise. Když je otevřela, dýchlo zvenčí horko.

„Pojď,“ naklonila se k Louise a rozepnula jí bezpečnostní pás.

Než Sean sestru stačil zarazit, vyškubla mu ruku a dovolila Collinsově, aby ji vytáhla ven. Collinsová se znovu shýbla do vozu.

„Ty taky,“ řekla.

„Já nechci,“ protestoval Sean.

Collinsová stiskla Louisinu ruku pevněji. „Jsem tu s tvojí sestrou,“ připomněla mu.

Sean cítil, jak mu na zádech stydne pot. Sáhl po zapínání bezpečnostního pásu a vycvakl ho. Zaváhal, ale nakonec přešel sedadlo a vystoupil.

„Tumáš,“ předala Collinsová Louisinu ruku jemu. „Počkejte tady.“

Zabouchla dvířka hlídkového vozu, přešla k zadku dodávky a zašátrala v kapse kalhot po klíči. Dodávka vypadala stejně zuboženě jako ta chatrč, béžový lak měla ohlodaný rzí. Když Collinsová otevírala nákladový prostor, ozývalo se vrzání. Ustoupila a ukázala na černé útroby auta.

„Nastupte,“ nařídila.

Louise vykročila, ale Sean ji strhl zpátky.

„Ne,“ odmítl.

Collinsová ukázala do tmy. „Tak honem.“

Sean zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Nedělej potíže,“ varovala ho a obličej jí ztvrdl.

„Nevlezeme tam,“ prohlásil.

Collinsová o krok ustoupila a dřepala si na bobek k Louise. „Tvůj bráška se chová hloupě, broučku. Běž dovnitř, musíš se schovat před tím vedrem. Jestli nepůjdeš, přiděláš mamince ještě větší potíže, než už má. Mohli by ji zavřít na moc a moc dlouho do vězení.“

„To je lež,“ řekl Sean.

„Louise, holčičko, určitě nechceš mamince přidělat trouble, vid? Nechceš přece, aby musela do vězení, že ne?“

Louise zavrtěla hlavou.

„No tak pojď, jdeme...“

Collinsová k ní natáhla ruku, a jak přitom přenesla váhu, Sean toho využil a štouchl ji do ramene. Nijak silně, ale stačilo to. Překvapeně vykulila oči a zamávala rukama ve snaze zabránit nevyhnutelnému.

Sean nečekal, až se překotí na záda, udělal čelem vzad a dal se do běhu. Louise táhl za sebou. Vřískala a klopýtala, sotva se držela na nohou, ale nezbývalo jí než s ním držet tempo. Sean uháněl zpátky ve stopách pneumatik. Dostaň se k silnici a stopni nějaké auto, letělo mu hlavou. Ať se děje, co se děje, utíkej – utíkej, jak nejrychleji můžeš.

„Gogo!“

V běhu se ohlédl přes rameno a zahlédl, jak se po zemi kutálí rozedraný růžový králík. Collinsová se zvedala ze země, tvářila se rozzuřeně.

„Vrátíme se pro něj,“ škulbl Louise rukou. „Vrátíme, slibuju.“